

Cornelia Funke

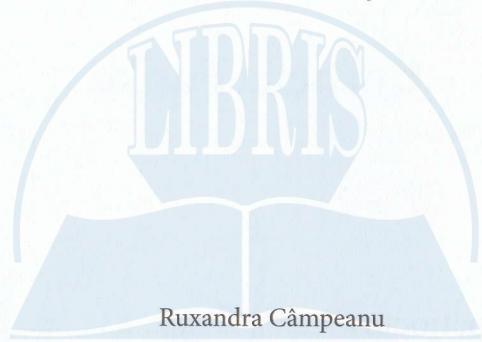
Vânătorii de fantome

*Pe urme
de gheată*

Ilustrații de Fréderic Bertrand

Traducere din limba germană
de Iulian Curuia

Redactare: Ruxandra Câmpeanu
Corectură: Andreea Roșet, Cătălina Stoica
Tehnoredactare: Carmen Dumitrescu
DTP: Anca Vrănescu
Copertă și ilustrații: Fréderic Bertrand

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FUNKE, CORNELIA

Vânătorii de fantome – Pe urme de gheăță / Cornelia Funke;
il.: Fréderic Bertrand; trad.: Iulian Curuia. – București: Booklet, 2016
ISBN 978-606-590-432-3

I. Bertrand, Fréderic (il.)
II. Curuia, Iulian (trad.)
821.112.2-32

Gespensterjäger auf eisiger Spur
Cornelia Funke

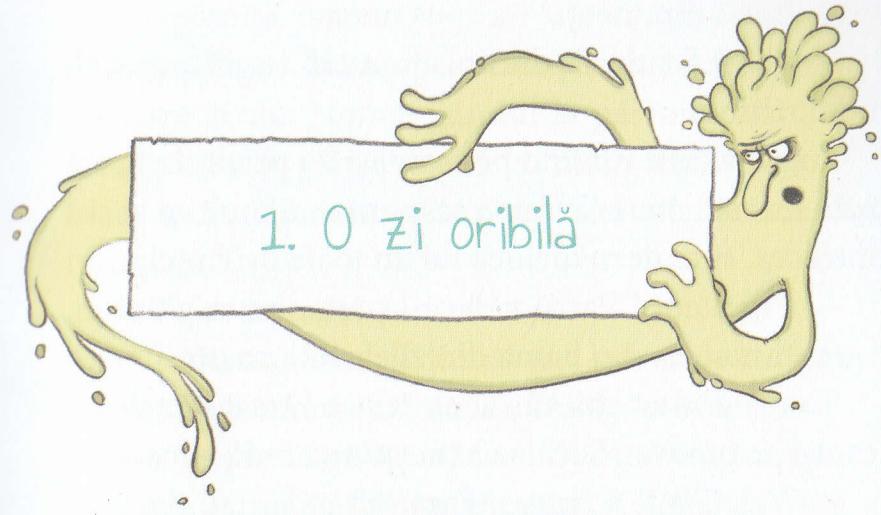
Copyright © 1993, 2015 Loewe Verlag GmbH, Bindlach
Umschlag und Innenillustrationen: Fréderic Bertrand

© Editura Booklet, 2016, pentru prezenta ediție

1. O zi oribilă.....	9
2. Dispreț și batjocură	15
3. Hedwig Chimion.....	24
4. Dâre de mâzgă în întuneric.....	31
5. O poveste cumplită	42
6. O problemă gravă.....	47
7. Cartea fantomelor	54
8. Urlete și scrâșnete din dinți	60
9. O găleată de pământ din cimitir.....	65
10. Numai mânie	73
11. Casa bântuită	81
12. Clănțanit din dinți și trosnet de încheieturi	96
13. Planul	106
14. Vânătoarea de fantome.....	114
15. Răzbunarea	127

Z iua în care a început povestea era una dintre acele zile în care toate merg de-a-ndoaselea.

De dimineață, când a vrut să-și pună pantalonii, a văzut că soră-sa le înnodase cracii. După ce a intrat adormit și împlecit în baie, și-a pus crema de față a mamei pe periuța de dinți. În bucătărie, s-a lovit cu capul de ușa unui dulap. Toate astea ar fi fost de ajuns pentru o zi întreagă. Dar Tom nici n-apucase să ia micul dejun.

Avea des astfel de zile. Zile poticnite, în care nimic nu mergea bine. Dar măcar le dădea celorlalți motive de râs.

— Bună dimineața! i-a spus mama.

— Ce-o fi bun la dimineața asta? i-a răspuns el, bombânind.

Lola s-a lăsat rânjind pe scaun și l-a privit. Lola era sora lui mai mare; avea cu șase ani mai mult ca el și-l întrecea, spre deznădejdea lui, în toate privințele.

— Fiți atenți! Parcă văd că-l paște vreun ghinion, l-a tachinat ea. Azi e una din zilele lui proaste.

Tom s-a uitat chiorâș la ea și și-a vărsat laptele cu cacao pe pulover. Soră-sa a început să râdă în hohote.

— Vai, Tom! a spus mama, oftând. Hai, du-te și schimbă-te!

— Tomtomanule! a strigat soră-sa în urma lui.

Da, era una dintre zilele acelea...

Lucrurile au continuat aşa și la școală. Tom a reușit să-i facă pe toți să râdă cu gura până la urechi. Toată lumea s-a distrat copios, numai el nu. Pe drumul spre casă, a călcat într-un rahat de câine, a intrat, cufundat în gânduri, într-o gheretă de ziare și a hotărât că trebuie să se culce de îndată ce ajunge acasă. Patul era cel mai sigur loc din lume în asemenea zile.

Dar tocmai când voia să intre tăcut, tiptil, în camera lui, a început totul.

— Tom! l-a strigat mama. Adu-mi repede două sticle de suc de portocale din pivniță!

Din pivniță.

Mama sigur știa că îi era cumplit de frică să coboare acolo. Numai gândul la păianjeni îi făcea pielea de găină – ca să nu mai vorbim de toate lucrurile care ar fi putut să-l pândească din întuneric.

— Chiar trebuie? a întrebat el.

— Tom, nu vreau să-ți mai aud poveștile cu fanteze! i-a spus mama mânioasă. Haide, coboară!

N-avea pic de milă pentru el. Și când te gândești că nici măcar nu împlinise zece ani... Oftând, Tom a deschis ușa apartamentului.

În blocul mare în care locuia, fiecare apartament avea propria pivniță. Dar Tom era perfect convins că a lor e cea mai întunecată, cea mai înfiorătoare și mai infestată de păianjeni dintre toate. Și știa și de ce era aşa.

Administratorului, domnul Tofolog, nu-i plăceau deloc copiii. Și, cum Tom și Lola erau singurii copii din toată clădirea, familia primise pivnița cea mai însăpmântătoare. Era clar că lumina zilei!

Stând în fața ușii pline de praf, a strâns din dinți și și-a potrivit, cu un gest hotărât, ochelarii pe nas. Coridorul îngust și rece în care dădeau ușile pivnițelor era foarte slab luminat și, aşa cum i se întâmpla de

fiecare dată, Tom nu reușea să bage blestemata de cheie în broască. Când în sfârșit a nimerit broasca și a împins ușa, aceasta s-a dat în lături cu un scârțâit puternic.

O beznă cu miros de mucegai s-a căscat în fața lui.

A făcut un pas curajos înainte, bâjbâind după întrerupător. Unde Dumnezeu era? Era un între-rupător vechi, în care-ți puteai frânge degetele. În sfârșit! Îl găsise. Tom l-a apăsat. Un bec jalnic și micuț s-a aprins și – pac! – s-a și spart în sute de cioburi.

Speriat, Tom s-a dat înapoi, lovindu-se cu coatele de ușa pivniței, care s-a închis cu un clic. Era acum singur-singurel în pivnița neagră ca noaptea.

„Fii calm“, și-a zis. „Tine-ți firea. E doar un bec ars.“

Dar de când se spărgeau becurile aşa de ușor?

I se uscăse gura de frică și-și simțea limba ca șmirghelul. A dat să facă un pas înapoi. Dar pantofii i se prinseseră în ceva. și-a auzit respirația. Apoi un mic freamăt.

De parcă s-ar fi târât ceva peste ziarele vechi pe care mama le lăsase în teancuri undeva în negura aceea.

— Aoleu, ajutor! a șoptit Tom. Măicuță, ajutor!

— Buuuuuuhuhu! s-a auzit din întuneric.

O răsuflare mucegăită și rece i-a trecut peste față. Si degete ca de gheată l-au prins de gât.

